

“สองบวกสองได้อะไร”

อะไรบางอย่างในคำถามนี้ทำให้ผมหงุดหงิด ผมเหนื่อยเลยผล็อยหลับ
ต่อ

ผ่านไปอีกสองสามนาที่ผมก็ได้ยินอีก

“สองบวกสองได้อะไร”

เสียงหญิงสาวอ่อนโยนแต่ไร้อารมณ์ ออกเสียงเหมือนกันกับที่พูดครั้ง
ก่อนเมื่อเธอเป็นคอมพิวเตอร์ คอมพิวเตอร์ที่คอยก่อกวนและทำให้ตอนนี้
ผมยิ่งหงุดหงิดขึ้นกว่าเดิม

“ยกผม” ผมเอ๋ย แล้วก็ต้องตกใจเพราะผมตั้งใจจะบอกว่า “อย่ายุ่ง
กับผมนะ” มันเป็นคำโต้ตอบที่ผมคิดว่าเข้าท่าที่สุดแล้ว แต่ผมพูดออกมาไม่ได้

“ไม่ถูกต้อง” คอมพิวเตอร์กล่าว “สองบวกสองได้อะไร”

ลองอะไรหน่อยดีกว่า ผมจะลองพูดหักทาย

“สรววด” ผมพูด

“ไม่ถูกต้อง สองบวกสองได้อะไร”

เกิดอะไรขึ้นเนี่ย ชักอยากรู้แล้วสิ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไง ผมมองไม่เห็น
แถมไม่ได้ยินอะไรเลยนอกจากเจ้าคอมพิวเตอร์นี่ ผมไม่มีความรู้สึกด้วยซ้ำ เอ๊ะ
ก็ไม่เชิง ผมรู้สึกคล้ายกำลังนอนอยู่บนอะไรที่นุ่ม ๆ ผมน่าจะอยู่บนเตียง

ผมคิดว่าตัวเองหลับตาอยู่ ก็ไม่แน่แน่ ที่ต้องทำก็แค่ลืมตาขึ้น ผมลองดู
แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ทำไมลืมตาไม่ได้เนี่ย

ลឹมตา

แล้ววาก็...ลឹมตา!

ลឹมตาลีโวย!

โอ้! ผมรู้สึกได้ว่ามีอะไรกระดิกนิดหน่อย เปลือกตาขยับแล้ว ผมรู้สึก
ได้

ลឹมตา!

เปลือกตาค่อย ๆ เผยขึ้น แล้วแสงจ้าแสบตาก็ทิ่มแทงเข้าไปรุ่ม่านตา
“อ้อกกก!” ผมร้อง พยายามฝืนถ่างตาเอาไว้สุดฤทธิ์ ทุกอย่างเป็นสีขาว
ไปหมดแถมยังเจ็บด้วยความเจ็บปวด

“ตรวจพบการเคลื่อนไหวที่ดวงตา” เจ้าเครื่องทรมานพูดขึ้น “สองบวกลอง
ได้อะไร”

สีขาวดูเหมือนจางลงหน่อย สายตากำลังปรับตัว ผมเริ่มมองเห็นรูปร่าง
ได้บ้างแล้ว แต่ยังคงไม่มีความรู้สึก ลองดูอีกที...ขยับมือได้ไหมนะ ไม่ได้
ทำละ...ก็ไม่ได้

แต่ผมขยับปากได้นั้น ไซ้ใหม่ ผมพูดไปบ้างแล้ว พูดไม่ค่อยรู้เรื่องหรอก
แต่ก็พูดได้บ้างแหละ

“สสสส”

“ไม่ถูกต้อง สองบวกลองได้อะไร”

ดูเหมือนจะเห็นรูปเห็นร่างบ้างแล้ว ผมอยู่บนเตียง เตียงที่ค่อนข้าง...
เป็นรูปไข่

แสงแอลอีดีส่องลงมาบนตัวผม มีกล้องเยอะเยอะอยู่บนเพดานคอยจับจ้อง
ทุกความเคลื่อนไหว แต่พวกเซนเซอร์ก็ยกมือไปมานั้นต่างหากที่น่าเป็นห่วงมากกว่า

เซนโซหะเงาวัลสองเซนห้อยลงมาจากบนเพดาน ตำแหน่งปลายมือของ
แต่ละเซนหะเหมือนจะเป็นเครื่องมือแทงทะลุบางอย่างที่น่ากระอักกระอ่วน ไม่ชอบ
หน้าตาของมันเอาซะเลย

“ซซซซ...ซซซซ...อ้ออ้อ” ผมพูด ว่าแต่ตอบถูกไหมนะ

“ไม่ถูกต้อง สองบวกลองได้อะไร”

เวรเอ๊ย ผมรวบรวมพลังใจและกำลังภายในทุกอย่างจนเริ่มจะประสาท
หน่อย ๆ แล้ว ดีล่ะ ผมจะใช้มันด้วย

“สลลี้...” ผมพูดขึ้นได้ในที่สุด

“ถูกต้อง”

ขอบคุณพระเจ้า ผมพูดได้แล้ว แบบว่าพอได้นะ

ผมถอนหายใจโล่งอก เต็มวนะ เมื่อกี้ผมควบคุมการหายใจได้เองนี่
ผมสูดหายใจอีกเฮือกอย่างตั้งใจ ปากคอบวดเสบปวตร์อื่นไปหมด แต่นั่นมัน
ความเจ็บปวดของตัวเอง ผมควบคุมมันได้

ผมสวมหน้ากากช่วยหายใจอยู่ มันติดแน่นบนหน้า และต่อโยงเข้ากับ
สายเส้นหนึ่งที่แล่นไปด้านหลังหัวของผม

ผมลุกขึ้นได้ใหม่

ไม่ได้ แต่ผมขยับหัวได้นิดหน่อยจึงผกคู้ร่างกายของตัวเอง ร่างเปลือย
เปล่าและเชื่อมต่อกับท่อเล็ก ๆ เยอะแยะไปหมด แขนแต่ละข้างมีหนึ่งเส้น
ขาแต่ละข้างมีหนึ่งเส้น อีกเส้นต่อเข้ากับอุปกรณ์ความเป็นชาย และอีกสองเส้น
หายไปหลังต้นขา ผมเดาว่าเส้นใดเส้นหนึ่งคงจะไปเข้าทางประตูหลังเป็นแน่

แบบนี้ดูไม่ดีเท่าไร

อีกอย่างตัวผมยังถูกลุมไปด้วยอิเล็กทรอนิกส์ เป็นแผ่นสติ๊กเกอร์เซนเซอร์
เหมือนเวลาเขาตรวจคลื่นไฟฟ้าหัวใจกันนะ แต่มันเบะทัวไปหมดเลย เอาละ
อย่างน้อยมันก็อยู่แต่บนผิวของผมแทนที่จะแห่เข้าไปข้างในตัว

“นะ...” ผมหอบจนพูดไม่ไหว ลองใหม่อีกที “นี่...ที่...ไหน”

“อะไรคือรากที่สามของแปด” เจ้าคอมพิวเตอร์ถาม

“ผมอยู่ที่ไหน” ผมพูดอีกครั้ง คราวนี้พูดได้ง่ายขึ้น

“ไม่ถูกต้อง อะไรคือรากที่สามของแปด”

ผมสูดหายใจลึก ๆ และพูดซ้ำ ๆ “สองคูณ อี ยกกำลังสอง-ไอ-พาย”

“ไม่ถูกต้อง อะไรคือรากที่สามของแปด”

ไม่ได้ตอบไม่ถูกลักหน่อย ก็แค่อยากเช็กดูว่าเจ้าคอมพิวเตอร์นี่ฉลาด
แค่ไหน และดูเหมือนมันไม่ค่อยฉลาดสักเท่าไร

“สอง” ผมตอบ

“ถูกต้อง”

ผมรอฟังคำถามอื่นต่อ แต่ดูเหมือนเจ้าคอมพิวเตอร์จะพอใจแล้ว
ผมเหนื่อยเลยผล็อยหลับไปอีก

นี่เราหลับไปนานแค่ไหนนะ ผมถามตัวเองตอนที่ตื่นขึ้นมา คงจะนานพอดูทีวีเดียว
เพราะตอนนี้รู้สึกหลับเต็มอิ่มแล้ว ผมลืมตาขึ้นได้โดยไม่ต้องพยายามมากนัก
นับเป็นความก้าวหน้าที่ดี

ผมลองขยับนิ้วดู แต่ละนิ้วกระดิกได้ดั่งใจสั่ง เยี่ยม คีบหน้ากันบ้างล่ะ
“ตรวจพบการเคลื่อนไหวของมือ” เสียงคอมพิวเตอร์พูด “โปรดอยู่นิ่ง ๆ”
“อะไรนะ ทำไม...”

แขนกลปริ่เข้ามาหา มันเคลื่อนได้เร็วมาก ก่อนที่ผมจะทันรู้ตัวพวกมัน
ก็ถอดสายระโยงระยางส่วนใหญ่ออกจากร่างกายโดยที่ผมไม่รู้สึกละเลย ที่จริง
ผิวหนังผมมันก็เข้าไปหมดยุแล้วแหละ

มีสายท่อเหลือทิ้งไว้เพียงสามสายเท่านั้น คือสายน้ำเกลือที่แขน สาย
สวนกัน และสายสวนปัสสาวะ ให้อั้วเจ้าสองอย่างหลังนี้เป็นตัวการสำคัญที่ผม
อยากถอดออกเสียจริง แต่ก็เอาเถอะ

ผมยกแขนขวาขึ้นและปล่อยมันหล่นปลงบนเตียง แล้วทำแบบเดียวกัน
กับแขนซ้าย รู้สึกแขนหนักซะมด ผมทำซ้ำอย่างเดิมอีกสองสามครั้ง ไม่เข้าใจ
เลยพับผ้าห่มที่กล้ำแขนออกจะเป็นมด ๆ สงสัยผมคงต้องมีปัญหาสุขภาพอย่าง
หนักทีเดียวและนอนอยู่บนเตียงนี้มาสักพักหนึ่งแล้ว ไม่อย่างนั้นทำไมพวกเขา
ต้องมาเสียบสายระโยงระยางเต็มไปหมดอย่างนี้ กล้ามเนื้อไม่ฝ่อหมดแล้วระอะ

พวกเขาไม่มีหมอกับพวกเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลหรือโง่กันนะ แล้วนี่มันเตียง
อะไร ไม่ใช่เตียงสี่เหลี่ยมผืนผ้านี้หว่า แต่เป็นเตียงรูปไข่ ผมคิดว่ามันยึดติด
อยู่กับกำแพงแทนที่จะยึดกับพื้นด้วยนะ

“ถอด...” เสียงผมขาดหายไป ยังรู้สึกเหนื่อยอยู่เลย “ถอดสายออก...”
คอมพิวเตอร์ไม่ตอบอะไร

ผมลองยกแขนอีกสองสามครั้ง ตามด้วยกระดิกนิ้วเท้า รู้สึกดีขึ้นแล้ว
จริง ๆ ด้วย

จากนั้นก็บิดข้อเท้าไปมา มันยังขยับได้ ที่นี้ลองยกหัวเข่าขึ้น ขาก็ยัง
ขยับได้ดีนะ กล้ามไม่พิตไม่เฟิร์มนักหรอก แต่ก็ถือว่าสมบูรณ์ดีสำหรับคนที่
เกือบจะตายอยู่แล้ว ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันควรมีก้ามเนื้อสักแค่ไหน

ผมยื่นฝ่ามือลงกับเตียงแล้วดันจนลำตัวขยับขึ้น ผมกำลังลุกขึ้นจริง ๆ!
ต้องใช้พลังกำลังแทบหมดตัวทีเดียว แต่ผมก็ยังพยายามต่อไป เตียงแกว้ง
เบา ๆ ขณะที่ผมขยับตัว แน่นนอนละมันไม่ใช่เตียงธรรมดาเนี่ย เมื่อผมยกศีรษะ
สูงขึ้นก็เห็นส่วนหัวและปลายเตียงรูปไข่ยึดติดอยู่กับอุปกรณ์ยึดผนังทำทาง
แข็งแรง ดูเหมือนแปลที่ยึดติดอยู่กับที่ พิสูจน์จริง

สักพักผมก็ลุกขึ้นมา นั่งทับอยู่บนสายสวนกัน ไม่สบายตัวเอาซะเลย
เคยมีสายสวนกันที่ทำให้รู้สึกสบายตัวด้วยหรือไง

ตอนนี้ค่อยมองเห็นอะไรต่ออะไรชัดขึ้นกว่าเดิมหน่อย ที่นี้ไม่ใช่ห้องใน
โรงพยาบาลทั่วไปแน่ กำแพงดูเหมือนพลาสติก และผนังห้องเป็นวงกลม แสง
สีขาวทื่อ ๆ ส่องออกมาจากหลอดไฟแอลอีดีที่ติดตั้งบนเพดาน

มีเตียงคล้ายเปลอีกสองเตียงติดยึดกับกำแพง แต่ละเตียงมีคนไข้นอนอยู่
เราทั้งสามถูกจัดวางเป็นแนวสามเหลี่ยม โดยมีเจ้าแขนกลจ่อมัจฉานติดตั้งอยู่
กลางเพดาน เดว่ามันคงคอยดูแลพวกเรา ผมมองไม่เห็นเพื่อนร่วมชะตากรรม
เลย พวกเขาต่างจ่อมอยู่ในที่นอนของตัวเองเหมือนกับผมเมื่อกี้

ไม่มีประตู มีแต่บันไดลิงติดผนังที่ทอดขึ้นไปยัง...ประตูผนังนั้นหอรอ
มีมือจับแบบพวงมาลัยอยู่ตรงกลางวงกลม ไซละ มันต้องเป็นประตูผนังกำแพง
หนึ่งเหมือนกับในเรือดำน้ำแน่ ๆ เราสามคนคงเป็นโรคติดต่อบางอย่างละมั้ง
ที่นี้อาจเป็นห้องกักตัวที่ผนึกอากาศไว้ มีช่องระบายอากาศเล็ก ๆ อยู่บนกำแพง
ตรงนั้นตรงนี้ จะว่าไปผมรู้สึกถึงอากาศไหลเวียนนิดหน่อยด้วย มันอาจเป็น
สภาพแวดล้อมภายใต้การควบคุมก็ได้

ผมไถลขาข้างหนึ่งออกไปพ้นจากขอบเตียงเลยทำให้เตียงโคลงเคลง
เจ้าแขนกลปรี่เข้ามาทันที ผมผงะ มันก็เลยหยุดและลอยตัวอยู่ใกล้ ๆ ดูท่า
มันคงพร้อมจะเข้ามาช่วยจับทันทีถ้าหากผมร่วงตกลงไป

“ตรวจพบการเคลื่อนไหวทั้งร่าง” คอมพิวเตอร์พูด “คุณชื่ออะไร”

“ชิ อยากูร์จิริงติ” ผมถาม

“ไม่ถูกต้อง ทดลองครั้งที่สอง คุณชื่ออะไร”

ผมอ้าปากจะตอบ

“เอ่อ...”

“ไม่ถูกต้อง ทดลองครั้งที่สาม คุณชื่ออะไร”

ผมเพิ่งจะรู้ว่าตัวตอนนี้เองว่าผมไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร หรือกำลังทำอะไร
ผมจำอะไรไม่ได้เลย

“อืม” ผมพูด

“ไม่ถูกต้อง”

ความอ่อนล้าเข้าโจมตีจิตใจผม อันที่จริงแล้วมันเป็นความรู้สึกสบายเลย
ทีเดียว เจ้าคอมพิวเตอร์ต้องวางยาผมผ่านทางสายน้ำเกลือแน่

“เดี๋ยวนะ...” ผมพึมพำ

แขนกลพาผมนอนลงบนเตียงอย่างนุ่มนวล

ผมตื่นขึ้นมาอีกครั้ง แขนกลแขนหนึ่งอยู่ตรงหน้าผม มันกำลังทำอะไรนะ

ผมตัวลั่นด้วยความช็อกสุดขีด แขนนั้นหดกลับไปยังตำแหน่งเดิม
ของมันบนเพดาน ผมลูบดูใบหน้าตัวเองเพื่อหาความเสียหาย หน้าซีกหนึ่ง
มีต่อหนดเครา ส่วนอีกซีกเรียบกริบ

“แกโกนหนวดให้ฉันเถอะ”

“ตรวจพบคนมีสติ” คอมพิวเตอร์พูด “คุณชื่ออะไร”

“ฉันก็ไม่รู้”

“ไม่ถูกต้อง ทดลองครั้งที่สอง คุณชื่ออะไร”

ผมเป็นชายผิวขาว และพูดภาษาอังกฤษ เอาวะลองเลี้ยงดวงดู
“จะ...จอห์นนี่”

“ไม่ถูกต้อง ทดลองครั้งที่สาม คุณชื่ออะไร”
ผมดึงสายน้ำเกลือออกจากแขน “โธ่เว้ย”

“ไม่ถูกต้อง” แขนกมลปรี่เข้ามาหา ผมจึงก้มลงจากเตียง ซึ่งเป็น
ข้อผิดพลาดอย่างมากเพราะยังมีสายท่ออื่นอีกที่เสียบคาอยู่

สายสวนกันหลุดออกมา ไม่เจ็บเลยสักนิด แต่สายสวนอีกเส้นที่ยัง
บวมตุ่ยอยู่ก็ถูกกระซางหลุดออกจากไอ้จ๋อผมด้วย อันนี้สิโคตรเจ็บ อย่างกับ
ฉีออกมาเป็นลูกกอล์ฟแน่ะ

ผมร้องลั่นขณะลงไปชักดินชั่งงอบบนพื้น

“ความเจ็บปวดทางกาย” คอมพิวเตอร์พูด ทันใดนั้นแขนกลก็กวัดโล่มา
ผมเลยคลานหนีไปตามพื้นก่อนหลบเข้าไปใต้เตียงที่อยู่ข้าง ๆ เจ้าแขนกลหยุดรอ
แต่ยังไม่ยอมเลิกรา ในเมื่อมันทำงานโดยคอมพิวเตอร์ มันไม่มีวันหมดความ
อดทนหรอก

ผมนอนหงายหลังและพยายามพะงาบหายใจ หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง
ความเจ็บก็เริ่มบรรเทาลง ผมปาดน้ำตาที่

ไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่

“เฮ้!” ผมร้องออกไป “พวกคุณนะ ตื่นเร็ว!”

“คุณชื่ออะไร” คอมพิวเตอร์ถาม

“พวกคุณที่เป็นมนุษย์นะ ตื่นเถอะ”

“ไม่ถูกต้อง” คอมพิวเตอร์กล่าว

ผมเจ็บเป่าบรรลัยจนถึงกับหัวเราะออกมา นี่มันเง่าชะมัด แถมสาร
เอ็นโดर्फินยังตีบใส่จนทำเอาเวียนหัวไปหมด ผมมองกลับไปที่ยังสายสวนข้างเตียง
แล้วก็ต้องส่ายหัวด้วยความสยอง ไอนั้นเนี่ยนะที่เสียบผ่านรูฉีของผม ว้าว

มันยังสร้างความเสียหายด้วยตอนที่หลุดออกมา หยดเลือดเล็ก ๆ
สาดลงบนพื้นเป็นเส้นสีแดงบาง ๆ ของ...

ผมจับกาแฟ โยนเศษขนมปังขึ้นสุดท้ายเข้าปาก และส่งสัญญาณให้บริกรเพื่อคิดเงิน ผมน่าจะประหยัดเงินด้วยการกินมื้อเช้าที่บ้านแทนที่จะออกมาหาอะไรกินข้างนอกทุกเช้า นั่นน่าจะเป็นความคิดที่ดีเมื่อดูจากเงินเดือนอันน้อยนิด แต่ผมเกลียดการทำอาหารแถมยังชอบกินไข่กับเบคอนซะด้วย

บริกรสาวพยักหน้าและเดินไปที่เครื่องคิดเงินเพื่อจัดการให้ผม แต่ลูกค้าอีกรายเดินเข้ามาหาที่นั่งในจังหวะนั้นพอดี

ผมดูนาฬิกา เพิ่งจะเจ็ดโมงเช้า ยังไม่ต้องรีบ ผมชอบไปถึงที่ทำงานไม่เกินเจ็ดโมงยี่สิบเพื่อจะได้มีเวลาเตรียมงานประจำวัน แต่ที่จริงไม่จำเป็นต้องไปถึงก่อนแปดโมงก็ได้

ผมหยิบโทรศัพท์ออกมาแล้วเริ่มเช็คอีเมล

ถึง : กลุ่มผู้สนใจดาราศาสตร์ astrocurious@scilists.org

จาก : (Irina Petrova, PhD) ipetrova@gaoran.ru

หัวเรื่อง : เส้นสีแดงบาง ๆ

ผมขมวดคิ้วใส่หน้าจอ ผมว่าตัวเองบอกเลิกออกจากลิสต์นั้นไปแล้วนะ แน่ใจว่าออกจากชีวิตแบบนั้นไปตั้งนานแล้ว มันไม่มีเรื่องอะไรมากนักหรอก แต่เท่าที่มี (ถ้าจำไม่ผิด) ก็ค่อนข้างน่าสนใจทีเดียว มีกลุ่มนักดาราศาสตร์ นักฟิสิกส์ดาราศาสตร์ และพวกผู้เชี่ยวชาญสาขาอื่น ๆ มานั่งเมาท์กันเรื่องอะไรต่อมิอะไรที่พวกเขาู้สึกว่าผิดปกติ

ผมขำเลียงดูบริกร ลูกค้ากลุ่มนั้นมีคำถามร้อยแปดเกี่ยวกับเมนู สงสัยจะถามว่าที่ร้านเชลลิสส์ไตนอร์มีเสิร์ฟพีชวีแกนแบบไร้กลูเตนหรืออะไรทำนองนั้น ด้วยหรือเปล่า คนซานฟรานซิสโกผู้จิตใจดีงามบางทีก็นำคำถามเหมือนกัน

ในเมื่อไม่มีอะไรดีกว่านี้ให้ทำ ผมเลยอ่านอีเมลต่อ

สวัสดีค่ะท่านผู้เชี่ยวชาญทั้งหลาย ฉันชื่อ ดร.อิรินา เปโตรวา ทำงานอยู่ที่ หอดูดาวฟูโลโกโวที่เซนต์ปีเตอส์เบิร์ก ประเทศรัสเซีย

ฉันเขียนมาหาคุณทุกคนเพื่อขอความช่วยเหลือ

ช่วงสองปีที่ผ่านมาฉันทำงานเกี่ยวกับทฤษฎีหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการแผ่รังสีอินฟราเรดจากเนบิวลา ฉันทำรายงานผลลัพธ์การสังเกตการณ์อย่างละเอียดในช่วงแถบคลื่นอินฟราเรดจำเพาะจำนวนหนึ่ง และพบเรื่องประหลาดบางอย่างเข้า มันไม่ได้เกิดที่เนบิวลาอื่นใดหรอกค่ะ แต่เกิดขึ้นที่นี้ในระบบสุริยะของเราเอง

มันมีเส้นอะไรจาง ๆ แต่ยังไม่พอตรวจจับได้ในระบบสุริยะซึ่งแผ่คลื่นอินฟราเรดออกมาที่ความยาวคลื่น 25.984 ไมครอน ดูเหมือนจะเกิดที่ความยาวคลื่นนี้เท่านั้นอย่างพอดีแต่ก็ไม่มีความแปรปรวนเลย

ไฟล์ที่แนบมาคือสเปกตรัมของเอ็กซ์เซลที่ใส่ข้อมูลของฉันไว้ ฉันยังเรนเดอร์ข้อมูลออกมาเป็นโมเดลสามมิติอีกสองสามแบบ

จากโมเดลพวกคุณจะเห็นเส้นที่ว๊านนั้นเป็นเส้นโค้งเอียง ๆ ไฟล์ตรงขึ้นมาจากหัวเหียงของดวงอาทิตย์เป็นระยะทาง 37 ล้านกิโลเมตร จากนั้นก็หักมุมลงชันมากและวิ่งออกจากดวงอาทิตย์มุ่งไปหาดาวศุกร์ ซึ่งเมื่อผ่านจุดหักมุมไปแล้วมันก็แผ่ตัวออกเป็นรูปกรวย ภาคตัดขวางของเส้นโค้งนี้ที่บริเวณดาวศุกร์มีขนาดกว้างเท่ากับตัวดาวศุกร์เลยทีเดียว

แสงเรื่องของเส้นรังสีอินฟราเรดจางมาก ฉันสามารถตรวจจับมันได้ก็เพราะใช้เครื่องมือตรวจจับที่ละเอียดอย่างยิ่งยวดตอนที่ค้นหาการแผ่รังสีอินฟราเรดจากเนบิวลาอื่น

แต่เพื่อให้แน่ใจฉันจึงขอความช่วยเหลือจากหอดูดาวอากาตามาในชิลี ซึ่งฉันเห็นว่าเป็นหอดูดาวในช่วงแสงอินฟราเรดที่ดีที่สุดในโลก และพวกเขาที่ยืนยันการค้นพบของฉัน

มีอยู่หลายเหตุผลที่เราอาจเห็นแสงอินฟราเรดในห้วงอวกาศระหว่างดาวเคราะห์อย่างนี้ มันอาจเป็นฝุ่นอวกาศหรือเป็นอนุภาคอย่างอื่นที่สะท้อนแสงอาทิตย์ก็ได้ หรือสารประกอบโมเลกุลบางอย่างที่ดูดกลืน

พลังงานเข้าไปแล้วคายพลังงานออกมาในแถบคลื่นอินฟราเรด นั่นยังอธิบายได้ว่าทำไมมันจึงอยู่ในช่วงความยาวคลื่นเดียวกันทั้งหมด

รูปร่างของเส้นโค้งนั้นน่าสนใจอย่างที่สุด จีนคาดการณ์เบื้องต้นไว้ว่ามันเป็นกลุ่มอนุภาคที่กำลังเคลื่อนที่ไปตามเส้นแรงแม่เหล็ก แต่ดาวศุกร์ไม่มีสนามแม่เหล็ก ไม่มีแมกนีโตสเฟียร์ ไม่มีไอโอโนสเฟียร์ ไม่มีอะไรเลยแรงอะไรกันที่จะทำให้เส้นโค้งอนุภาคมุ่งไปหามันได้ แล้วทำไมพวกมันจึงเรียงแสง

หากใครมีข้อเสนอแนะหรือทฤษฎีอะไร โปรดแนะนำด้วยคะ

นั่นมันเรื่องบ้าอะไรกัน

ผมจำเรื่องทั้งหมดได้ในทันที จู่ ๆ มันก็โผล่ขึ้นมาในหัวอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ผมไม่รู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับตัวเองมากนัก จำได้แค่ที่ผมอาศัยอยู่ในซานฟรานซิสโก ผมชอบอาหารเช้า และผมยังคงเคยอยู่ในแวดวงดาราศาสตร์ แต่ตอนนี้ไม่ได้อยู่แล้วอย่างงั้นหรือ

เห็นชัดว่าสมองของผมตัดสินใจไปเรียบร้อยว่าเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่ผมต้องจำอีเมลฉบับนี้ให้ได้ ไม่ใช่จำเรื่องหยาบหยาบอย่างเช่นชื่อของตัวเอง

จิตใต้สำนึกต้องการบอกอะไรบางอย่างกับผม การเห็นเส้นแนวของเลือดต้องเตือนให้ผมนึกถึง “เส้นสีแดงบาง ๆ” ซึ่งเป็นหัวเรื่องของอีเมลฉบับนั้น แต่นั่นมันเกี่ยวอะไรกับผมล่ะ

ผมส่ายตัวออกจากใต้เตียงไปนั่งพิงกำแพง เจ้าเซนนั้นหมุนมาหาผมอีกแล้ว แต่ยังคงเข้าไม่ถึงตัว

เออะ ถึงเวลาสำรวจดูเพื่อนคนไข้ของผมสักหน่อย ผมไม่รู้ตัวตัวเองเป็นใครหรือทำไมจึงมาที่นี่ แต่อย่างน้อยผมก็ไม่ได้อยู่ตามลำพัง และ ๆ ๆ ๆ พวกเขาตายแล้ว

ใช่เลย ตายแหงแก๋ คนที่อยู่ใกล้ผมที่สุดเป็นผู้หญิง คิดว่านะอย่างน้อยเธอก็มีผมยาว ยิ่งไปกว่านั้นเธอเกือบจะเป็นมัมมี่อยู่แล้วเนี่ย

ผิวแห้งเหี่ยวหุ้มกระดูกแต่ไม่มีกลิ่น ไม่มีอะไรที่กำลังเนา เธอต้องตายมานาน แล่นานแล้วแน่

คนไข่อีกเตียงเป็นผู้ชาย ผมคิดว่าเขาตายมานานกว่าผู้หญิงคนนั้นเสียอีก ผิวของเขาไม่เพียงแค่ว่าแห้งเหี่ยวแต่ป็นเป็นชั้นเล็กชั้นน้อยเลยทีเดียว

โอเค เป็นอันว่าผมอยู่ที่นี้กับคนตายสองคน ผมน่าจะรู้สึกขยะแขยง และสยดสยอง แต่ไม่เลย พวกเขาตายไปนานมากเสียจนดูไม่เหมือนมนุษย์ ด้วยซ้ำ แต่ดูเหมือนของตกแต่งในงานฮัลโลวีนมากกว่า หวังว่าผมคงไม่ใช่เพื่อนสนิทของใครคนใดในนี้หรอกนะ หรือถ้าเคยเป็นก็หวังว่าผมจะจำมันไม่ได้

เจอคนตายก็น่ากลัวอยู่หรอก แต่ที่ผมกังวลมากกว่าคือการที่พวกเขาอยู่ที่นี้มานานขนาดนี้ แม้จะเป็นพื้นที่กักตัวก็ควรต้องย้ายศพออกไปไม่ใช่หรอ คงมีความผิดพลาดอะไรบางอย่างที่เลวร้ายสุด ๆ แหง

ผมพยายามยืนขึ้น แต่ทำได้อย่างเชื่องช้าและต้องออกแรงมาก ผมพยายามทรงตัวโดยเกาะขอบเตียงของคุณผู้หญิงที่มี เตียงแกว่งไปมาทำให้ผมโยกเยกตามไปด้วย แต่ก็ยืนขึ้นจนได้

แขนกลพยายามไล่จับตัวผม แต่ผมแนบตัวกลับไปชิดกำแพงอีก

ผมค่อนข้างมั่นใจว่าก่อนหน้านี้ตัวเองอยู่ในโคมา ใช่แล้ว ยิ่งคิดก็ยิ่งมั่นใจว่าใช่แน่ ๆ

ผมไม่รู้ว่ามีมาอยู่ที่นี้มานานแค่ไหนแล้ว แต่ถ้าผมถูกเอาตัวเข้ามาพร้อมกันกับเพื่อนร่วมห้อง มันก็ต้องผ่านมานานแล้วแน่ ผมดูใบหน้าที่ครึ่งซีกที่ถูกโกนหนวดออกไป แขนกลพวกนั้นถูกออกแบบมาให้ดูแลคนที่หมดสติไปเป็นเวลานาน ๆ นั่นเป็นหลักฐานชัดเจนเลยว่าผมเคยอยู่ในโคมา

บางทีผมอาจจะเกียกตะกายขึ้นไปถึงประตูผนึกนั้นได้

ผมค่อย ๆ ก้าวเท้าหนึ่งก้าว และอีกก้าว แล้วก็วิ่งลงไปกับพื้น ดูท่าจะหนักเกินไปสำหรับผมในตอนนี้ ต้องขอพักสักหน่อยก่อน

ทำไมผมถึงปวดเปื่อยขนาดนี้นะทั้งที่กล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ และถ้าผมอยู่ในโคมา ทำไมถึงมีกล้ามเนื้อแบบนี้ได้ล่ะ ผมควรจะตัวเหี่ยว ๆ โทรม ๆ สิ ไม่น่าจะอวบอ้วนบึ้งบึ้งอย่างนี้

นี่ก็ไม่ออกเลยว่าจะลงเอยยังไง แล้วผมควรจะทำอะไร ผมป่วยจริง ๆ เหนือ คือผมก็รู้สึกปวดเมื่อยจริงนั่นแหละ แต่ไม่เห็นรู้สึกป่วยเลยนี่นา ไม่รู้สึก คลื่นไส้ ไม่ปวดหัว และไม่อยากจะมิใช้ด้วย ถ้าไม่ได้เจ็บป่วยด้วยโรคอะไร ทำไม่ ผมถึงอยู่ในโคมา เป็นเพราะได้รับบาดเจ็บทางร่างกายอย่างรุนแรงนั่นแหละ

ผมคลำรอบ ๆ หัว ไม่มีก้อนบวม แผลเป็น หรือผ้าพันแผล ส่วนที่เหลือ ของร่างกายก็ดูแข็งแรงดี ยิ่งกว่าแข็งแรงอีก ลำบากจะตายไป

อยากสัปรดหกลือเกิน แต่ก็ฝันเอาไว้

ต้องพยายามอีกที ผมผลักดันตัวเองให้ลุกขึ้นใหม่ โห อย่างกับยกเวทแน่ะ แต่คราวนี้ดูจะง่ายขึ้นกว่าเดิมหน่อย รู้สึกว่าร่างกายค่อย ๆ ฟื้นคืนกำลังมากขึ้นเรื่อย ๆ (หวังว่านะ)

ผมค่อย ๆ ลากตัวไปตามผนัง ใช้แผ่นหลังและเท้าช่วยพยุงตัวเอาไว้ เจ้าแขนก็ยังคงพยายามเข้ามาจับตัว แต่ผมอยู่นอกระยะแขนของมัน

ผมเหนื่อยจนหายใจหอบแฮก รู้สึกอย่างกับวิ่งมาราธอนมาแน่ะ นี่ผม คิดเชื่อในปอดหรือเปล่านะ บางทีที่ถูกแยกกักตัวก็เพื่อเป็นการปกป้องตัวผมเองละมัง

ในที่สุดก็ไปถึงบันไดจนได้ ผมค่อมไปข้างหน้าและคว่ำชันบันไดไว้ได้ ชั้นหนึ่ง รู้สึกอ่อนแอเซเหลื่อเกิน แล้วจะปีนบันได 10 ฟุตได้ยังไงเนี่ย

บันไดสูง 10 ฟุต

ผมคำนวณด้วยหน่วยวัดแบบอังกฤษ นั่นบอกไปอะไรนะ ผมอาจเป็น ชาวอเมริกัน อังกฤษ หรือไม่กี่แคนาดา ชาวแคนาดาใช้หน่วยฟุตกับนิ้วสำหรับการวัดระยะสั้น ๆ

ผมถามตัวเองว่าจากแอลเอไปนิวยอร์กไกลเท่าไร คำตอบในใจคือ 3,000 ไมล์ ชาวแคนาดาน่าจะใช้หน่วยกิโลเมตร ถ้าอย่างนั้นผมก็เป็นชาว อังกฤษหรืออเมริกัน ไม่งั้นมาจากไลบีเรีย

ผมรู้ว่าไลบีเรียใช้หน่วยวัดแบบอังกฤษ แต่ผมดันไม่รู้ชื่อของตัวเอง นำหงุดหงิดชะมัด

ผมสูดหายใจลึกก่อนเหนี่ยวตัวกับบันไดด้วยมือทั้งสองข้าง วางเท้า ข้างหนึ่งไว้บนบันไดชั้นล่างสุดแล้วดึงตัวเองขึ้น ทั้งตัวลั่นระริกแต่ผมก็ทำงานได้

ตอนนี้เท้าทั้งสองข้างเหยียบบนชั้นบันไดล่างสุดแล้ว ผมเอื้อมมือขึ้นไปคว้าบันได
ขั้นถัดไป โอเค ค่อย ๆ ไปทีละขั้น ผมรู้สึกเหมือนร่างทั้งร่างทำจากตะกั่ว
จะขยับแต่ละทีก็ต้องใช้แรงมหาศาล ผมพยายามดึงตัวเองขึ้นไปแต่เมื่อต้นไม่
แข็งแรงพอ

ผมหายใจหลังร่วงจากบันได เจ็บหนักแฉะเรา

ไม่ยกเจ็บแฉะ เชนกลคว้าตัวผมไว้ทันก่อนที่จะกระแทกพื้นเพราะเข้าไป
อยู่ในช่วงที่มันเอื้อมถึงแล้ว คว้าได้แน่นมาก มันพาผมกลับไปเตียงพร้อมจัด
ท่าทางให้นอนอย่างดีเหมือนคุณแม่พาลูกน้อยเข้านอน

รู้อะไรไหม นี่มันยอดเยี่ยมมากเลย ตอนนี้ผมเหนื่อยแทบขาดใจและการ
ล้มตัวลงนอนช่วยให้สบายขึ้น เปลที่แกว่งไกวอย่างอ่อนโยนทำให้นอนสบาย
จริง ๆ แต่มีอะไรบางอย่างรบกวนจิตใจ ผมร่วงลงมาจากบันไดได้อย่างไร ลอง
นึกย้อนดูก็อธิบายไม่ถูก แต่มีความรู้สึก...ไม่ถูกต้องบางอย่าง

อืมมม

ผมผล็อยหลับไป

“กิน”

มีหลอดยาสีฟันวางแหมะอยู่บนอกของผม

“หือ”

“กิน” คอมพิวเตอร์พูดอีกครั้ง

ผมหยิบหลอดนั้นขึ้นมา มันเป็นสีขาว มีตัวอักษรสีดำเขียนไว้ว่า
วันที่ 1-มีื่อที่ 1

“อะไรกันเนี่ย” ผมพูด

“กิน”

พอหมุนฝาออกก็ได้กลิ่นหอมน่าอร่อยทำเอาน้ำลายสอทีเดียว ผมเพิ่ง
รู้ว่าหัวขนาดไหนจึงบีบหลอดนั้น และมีอะไรเหลว ๆ สีน้ำตาลน่าเกลียดไหล
ออกมา

“กิน”

แล้วผมจะเอาอะไรไปชดเชยเจ้าแขนกลอีกยี่ห้อที่ทำตัวเจ้าก็เจ้าการอยู่นี้ได้ล่ะ ผมจึงค่อย ๆ เลี้ยวของเหลวนั้นอย่างระมัดระวัง

ให้ตายเหอะ อร่อยชะมัด! อร่อยสุด ๆ! มันเหมือนน้ำเกรวี่ขึ้น ๆ แต่รสไม่จัดนัก ผมบีบที่เหล็กลิ้นปากอย่างเอร็ดอร่อย สาบานได้เลยว่ามันเจ๋งยิ่งกว่าเช็ทซ์เช็ทซ์อีก

ผมรู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น ที่เขาวกกันว่าความหิวคือเครื่องปรุงรสโอชะ เมื่อคุณหิวโหยไส้แทบขาด สมอของ คุณจะให้รางวัลอย่างงามที่ได้กินอะไรสักที เยี่ยมมาก สมอบอก เรารอดตายไปสักพักละ!

ทุกอย่างลงตัวพอดี ถ้าผมเคยอยู่ในโคมามาเป็นเวลานาน ผมก็ต้องถูกให้อาหาร และตอนที่ผมตื่นขึ้นก็ไม่มีสายต่อเข้าหน้าห้อง ดังนั้นพวกเขาอาจให้อาหารผมผ่านสายให้อาหารทางจมูกที่สอดลงไปทางหลอดอาหาร มันเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดที่จะให้อาหารแก่คนไข้ที่กินไม่ได้แต่ไม่มีปัญหาการย่อยอื่น ๆ แถมยังทำให้ระบบย่อยอาหารทำงานได้ดีอยู่เหมือนเดิม มันยังอธิบายได้ด้วยว่าทำไมถึงไม่มีสายให้อาหารเสียบคาอยู่ตอนที่ผมตื่นขึ้นมา เพราะคุณควรถอดสายที่ว้าออก ในขณะที่คนไข้ยังหมดสติ

ทำไมผมรู้เรื่องพวกนี้ล่ะ ผมเป็นหมอเหร

ผมบีบของเหลวรสเกรวี่ใส่ปากอีกคำใหญ่ ยิ่งอร่อยอยู่ดี ผมกินอย่างมูมมาม ไม่ทันไรก็หมดเกลี้ยง ผมเลยซูดหลอดเปล่าขึ้น “เอาอันนี้มาอีก!”

“มืออาหารสมบูรณ์”

“ฉันยังหิวอยู่เลย! เอาแบบนี้มาอีกหลอดสิ!”

“อาหารจัดสรรสำหรับมือนี้ครบถ้วนแล้ว”

นั่นฟังเข้าท่า ตอนนั้ระบบย่อยอาหารของผมเริ่มคุ้นกับอาหารกึ่งเหลวแล้ว ค่อย ๆ กินไปจะดีกว่า ถ้ากินมูมมามตามใจชอบอาจจะลัมปวยก็ได้ คอมพิวเตอร์กำลังที่ถูกต้องแล้ว

“ขออาหารอีกหน่อยเถอะ!” ไม่มีใครสนใจถูกผิดหรือเวลาหิวจัดนะ

“อาหารจัดสรรสำหรับมือนี้ครบถ้วนแล้ว”

“เฮอะ”

แต่ผมรู้สึกดีขึ้นกว่าเดิมเยอะเลย อาหารนั้นให้พลังงานได้ทันที และผม
ยังได้พักผ่อนมาแล้วด้วย

ผมกำลังตัวลงจากเตียงพร้อมจะลุกออกไปละ แต่เจ้าแขนกลไม่ยก
โล่กวด สงสัยผมคงได้รับอนุญาตให้ออกจากเตียงได้เพราะพิสูจน์แล้วว่าผม
กินอาหารได้

ผมก้มดูร่างกายอันเปลือยเปล่า รู้สึกไม่ค่อยถูกต้องเท่าไร ถึงแม้
คนอื่น ๆ ในห้องจะตายไปแล้วก็เถอะ

“ขอเสื้อผ้าหน้อยได้ไหม”

คอมพิวเตอร์ไม่ตอบ

“เออ เอาอย่างนี้ก็ได้”

ผมดึงผ้าคลุมเตียงออกมาแล้วเอามาพันรอบตัวสองสามรอบ ดึงมุมผ้า
ข้างหนึ่งข้ามหัวไหล่จากด้านหลัง และผูกเข้ากับมุมผ้าอีกมุมทางด้านหน้า
กลายเป็นเสื้อคลุมโรมันฉบับเร่งด่วน

“ตรวจพบการลุกจากเตียงด้วยตนเอง” คอมพิวเตอร์พูด “คุณชื่ออะไร”

“ข้าคือจักรพรรดิโคมาโทส คุณเข่าลงเดี๋ยวนี้”

“ไม่ถูกต้อง”

ถึงเวลาไปตรวจดูละว่จะไรอยู่เหนือบันได

ผมยังชวนเซนิดหน่อยแต่ก็เริ่มเดินข้ามห้องไปได้ นับเป็นชัยชนะแท้ ๆ
ผมเดินด้วยสองเท้าของตัวเองได้ ไม่ต้องอาศัยเกาะเตียงเปลหรือผนังแล้ว

ในที่สุดก็ไปถึงบันไดจนได้และคว้าขั้นบันไดไว้ ผมไม่ต้องการอะไรมา
ช่วยโหนตัวหกรอก แต่มันก็ช่วยให้ชีวิตง่ายขึ้นจริงนั่นแหละ ประตูผนึกด้านบน
ทำทางจะแน่นหน้าดู เดว่ามันน่าจะเป็นบานอัดอากาศและน่าจะล็อกอยู่ แต่
อย่างน้อยก็ต้องลองดูหน่อย

เริ่มจากปีนขึ้นบันไดหนึ่งขั้น ยากเอาการแต่ก็พอไหว ก้าวขึ้นอีกขั้น
โอเค พอวิธีละ ไปช้า ๆ และมั่นคง

ผมขึ้นไปถึงประตูผนึกแล้ว มือข้างหนึ่งจับบันไดเอาไว้และใช้มืออีกข้าง
หมุนพวงมาลัยที่ประตู มันหมุนออกด้วย!

“แม่เจ้าไว้ย!” ผมร้อง

ผมเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง เธอกำลังจ้องดูแท็บเล็ตเป็ง
ผมมองจ้องที่ลูกบอลนั้นอีกสักพัก “ไอ้นี้เป็นสัญญาณหรือเปล่า”
“ไม่” เธอตอบ “ในนั้นบรรจุแก๊สอาร์กอนเต็มที่แรงดันหนึ่งบรรยากาศ
จุดพวกนั้นเคลื่อนไหวยุโรปมาตลอดเวลาที่ยานเดินทางกลับจากดาวศุกร์ ดังนั้น
ดูเหมือนว่าอาร์กอนไม่ส่งผลอะไรกับพวกมัน”

ผมมองไปรอบ ๆ ห้องทดลอง “ไม่มีกล่องครอบพร้อมถุงมือในนี้ ผม
เปิดให้ตัวอย่างที่ยังไม่รู้จักออกมาสู่อากาศธรรมดาไม่ได้หรอก”

“ตอนนี้ทั้งห้องมีอาร์กอนอยู่เต็ม” เธอตอบ “ระวังอย่าปิดท่ออากาศหรือ
ทำชุดขาดละ ถ้าคุณหายใจเอาอาร์กอนเข้าไป...”

“ผมจะหายใจไม่ออก และจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ใช่ โอเค”

ผมหยิบลูกบอลออกมาวางที่ถาดและค่อย ๆ หมุนปิดจนกระทั่งมันเปิด
ออกมาเป็นสองชิ้น จากนั้นวางลูกบอลครึ่งหนึ่งลงในภาชนะพลาสติกปิดผนึก
เข็ดอีกครึ่งหนึ่งด้วยก้านสำลีแห้ง ป้ายสำลีไปเช็ดกับกระจกสไลด์และเอาไปใส่
ในกล่องจุลทรรศน์

ผมนึกว่าจะมองหาพวกมันได้ยากกว่านี้ แต่นั่นไง เจ้าจุดเล็ก ๆ สีดำ
หลายสิบจุด มันกำลังดิ้นดุ๊กดิ๊กไปรอบ ๆ จริง ๆ ด้วย

“คุณบันทึกภาพทั้งหมดไว้หรือเปล่า”

“จากมุมมองแตกต่างกันสามสิบหกมุม” เธอตอบ

“ตัวอย่างประกอบด้วยวัตถุกลมจำนวนมาก” ผมพูด “มีขนาดแทบจะ
ไม่แตกต่างกัน แต่ละชั้นดูเหมือนมีเส้นผ่านศูนย์กลางราวสิบไมครอน...”

ผมปรับโฟกัสและทดลองใช้แสงฉากหลังที่ระดับความเข้มแตกต่างกัน
“ตัวอย่างพวกนี้ทึบแสง ผมมองไม่เห็นข้างใน แม้จะตั้งค่าแสงสูงสุดเท่าที่ทำได้
แล้ว...”

“พวกมันมีชีวิตหรือเปล่า” สแตร์ตต์ถาม

ผมถลึงตาใส่เธอ “มองแค่แวบเดียวผมบอกไม่ได้หรอก คุณหวังจะให้
มีอะไรเกิดขึ้นหรือไง”

“ฉันอยากให้คุณหาว่าพวกมันมีชีวิตหรือเปล่า ถ้ามี ให้หาว่าพวกมัน
ทำงานยังไง”

“ตั้งแต่เรื่องยาก”

“ทำไมล่ะ ปกติแล้วนักชีววิทยาก็ค้นหว่าแบคทีเรียทำงานยังไงนี่มา ก็แค่ทำแบบเดียวกับที่พวกเขาทำ”

“นั่นต้องใช้นักวิทยาศาสตร์เป็นพันคนศึกษาอยู่สองศตวรรษ!”

“งั้น...ก็ทำให้เร็วกว่านั้นหน่อยสิ”

“จะบอกให้หะ” ผมชี้ไปที่กล้องจุลทรรศน์ “ผมจะกลับไปทำงาน ไว้ถ้ารู้อะไรจะบอกคุณก็แล้วกัน จนกว่าจะถึงตอนนั้นคุณก็ช่วยสงบปากสงบคำเอาไว้หน่อย”

ผมใช้เวลาถัดจากนั้นอีกหกชั่วโมงทำการทดสอบเพิ่มไปเรื่อย ๆ ตลอดช่วงเวลานั้นพวกทหารก็ค่อย ๆ ลาจากไป จนท้ายที่สุดเหลือแต่สเตริตต์เพียงคนเดียว ผมต้องยอมรับในความอดทนของเธอจริง ๆ เธอหนึ่งอยู่ด้านหลังของห้องสังเกตการณ์และทำงานง่วนอยู่กับแท็บเล็ต นาน ๆ ทีก็เงยหน้าขึ้นมาดูว่าผมทำอะไรอยู่

เธอพูดลุกขึ้นทันทีที่เห็นผมย้อนกลับออกมาผ่านแอร์ล็อกและเข้าไปในห้องสังเกตการณ์ “ได้อะไรแล้วหะ” เธอถาม

ผมรูดชิปชุดป้องกันลงและก้าวออกมา “ช่วย เต็มกระเพาะฉี่เลย”

เธอพิมพ์ลงในแท็บเล็ต “ฉันไม่ทันคิดถึงเรื่องนี้ ฉันจะรีบสั่งให้ติดตั้งห้องน้ำไว้ข้างในพื้นที่กักตัวภายในคืนนี้ ซึ่งจะต้องเป็นห้องน้ำแบบเคมี เราไม่สามารถต่อท่อประปาเข้าหรือออกจากห้องนั้นได้”

“เอาเหอะ ینگี้ได้” ผมพูดแล้วรีบเดินไปหาห้องน้ำเพื่อจัดการธุระ

เมื่อผมกลับมาก็เห็นสเตริตต์ตั้งเอาโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่งและเก้าอี้สองตัวมาตั้งไว้กลางห้องสังเกตการณ์ เธอหนึ่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งและทำท่าชี้เชิญไปที่อีกตัวหนึ่ง “นั่งสิคะ”

“ผมกำลังอยู่ระหว่าง...”

“นั่งเถอะคะ”

ผมนั่งลงแต่โดยดี เธอมีบุคลิกของผู้สั่งการ นั่นแน่นอนที่สุด อะไรบางอย่างในน้ำเสียงหรือท่าทางอันเชื่อมั่นของเธอละมั้ง ยิ่งไงก็เถอะ เมื่อเธอบอกอะไร คุณจะรู้สึกราวกับว่าควรทำตามที่เธอบอก

“คุณพบอะไรบ้าง” เธอถาม

“นี่เพิ่งจะผ่านไปแค่บ่ายวันเดียวเองนะ” ผมกล่าว

“ฉันไม่ได้ถามว่าเวลาผ่านไปเท่าไร ฉันถามว่าคุณพบอะไรบ้าง”

ผมเกาหัว หลังจากสวมไอ้ชุดนั้นอยู่ตั้งหลายชั่วโมง ผมเหวี่ยงเตาไปหมด และส่งกลิ่นเหม็นหึ่ง “มัน...ประหลาดพิลึก ผมไม่รู้ว่าจุดพวกนั้นเกิดจากอะไร แล้วก็อยากจะรู้จริง ๆ”

“คุณต้องการเครื่องมือเพิ่มหรือเปล่า” เธอถาม

“ไม่ ไม่ ทุกอย่างที่เราหวังจะใช้งานได้มาอยู่ที่นั่นหมดแล้ว มันแค่...ใช้การไม่ได้กับจุดพวกนี้” ผมเอนหลังพิงเก้าอี้ ยืนมาตลอดทั้งวันแล้ว ได้นั่งพักสักหน่อยก็ดีเหมือนกัน “อย่างแรกที่ผมทดลองคือสเปกโตรมิเตอร์รังสีเอกซ์ มันยิงรังสีเอกซ์ใส่ตัวอย่าง ทำให้ตัวอย่างปล่อยโฟตอนออกมา เมื่อตรวจค่าความยาวคลื่นของโฟตอนก็จะบอกได้ว่ามันคืออะไร”

“แล้วมันบอกคุณว่ายังไง”

“ไม่บอกอะไรเลย เท่าที่ผมพอจะบอกได้คือเจ้าจุดพวกนั้นมันดูดกลืนรังสีเอกซ์ พอยิงรังสีเอกซ์เข้าไปแล้วก็ไม่กลับออกมา ไม่มีอะไรกลับออกมาเลย มันแปลกมาก ๆ ผมคิดไม่ออกเลยว่ามีอะไรที่ทำแบบนี้ได้”

“โอเค” เธอพิมพ์บันทึกใส่ในแท็บเล็ต “คุณบอกอะไรได้อีกบ้าง”

“ต่อมาผมก็ลองใช้แก๊สโครมาโตกราฟี โดยทำให้ตัวอย่างระเหยแล้วระบุธาตุหรือสารประกอบจากแก๊สที่ได้ออกมา นั่นก็ไม่ได้ผลเหมือนกัน”

“ทำไมล่ะ”

ผมเหวี่ยงมือขึ้นอย่างฉุนเฉียว “เพราะไอ้พวกบ้านั้นมันไม่ระเหยนะสิ มันเล่นซะผมมันตีบ ผมใช้ทั้งเตาตะเกียง เตาอบ ไปจนถึงเตาหลอมความร้อนสูง มันก็ไม่มีอะไรเลย เจ้าจุดพวกนั้นไม่ได้รับผลกระทบจากอุณหภูมิแม้จะสูงถึงสองพันองศาเซลเซียส ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย”

“นั่นแปลกเธอ”

“โคตรแปลกเลยล่ะ” ผมว่า “แต่ไอ้เจ้าพวกนี้อาศัยอยู่บนดวงอาทิตย์อย่างน้อยก็เคยอยู่ในช่วงเวลาหนึ่ง ผมเดาว่ามันก็น่าจะมีความทนทานต่อความร้อนสูงอยู่หรอก”

“พวกมันอาศัยอยู่บนดวงอาทิตย์” เธอทวนก่อนถาม “งั้นพวกมันเป็น
สิ่งมีชีวิตเหรอ”

“ผมค่อนข้างมั่นใจว่าใช่ ใช่แน่”

“อธิบายเพิ่มหน่อย”

“ก็พวกมันเคลื่อนไปรอบ ๆ ได้ เห็นชัดจะตายเมื่อมองผ่านกล้องจุลทรรศน์
แต่แค่นั้นยังไม่พอพิสูจน์หรือกว่ามันมีชีวิต เพราะธาตุเฉื่อยก็เคลื่อนที่ตลอดเวลา
เหมือนกันจากประจุสถิต สนามแม่เหล็ก หรืออะไรก็ได้แล้วแต่ แต่ผมสังเกตเห็น
อย่างอื่นอีก อะไรงานบางอย่างที่แปลกพิลึก และทำให้ทุกอย่างดูสมเหตุสมผลขึ้นมา
ทันที”

“โอเค”

“ผมเอาจุดสองสามจุดใส่ไว้ในสุญญากาศและทดสอบสเปกโตรกราฟ แต่
การทดสอบง่าย ๆ เพื่อดูว่ามันจะปล่อยแสงออกมาใหม่ และนั่นมันปล่อย
มันปล่อยแสงอินฟราเรดออกมาที่ความยาวคลื่น 25.984 ไมครอน นั่นคือความถี่
บีโทรวา แสงนั่นคือตัวการของเส้นบีโทรวา ผมคาดหวังอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่
แล้วผมก็สังเกตว่ามันปล่อยแสงแต่เฉพาะตอนที่มันเคลื่อนที่ ไอ้โฮ นั่นมันเยอะ
มากเลยนะ คือผมหมายถึงว่าไม่เยอะถ้ามองจากมุมของเรา แต่ถ้าออกมาจาก
สิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวเล็กกระจิวหิวมัน มันถือว่าโคตรมหึมาเลย”

“แล้วนั่นเกี่ยวข้องกับมันยังไง”

“ผมลองคิดดูคร่าว ๆ และค่อนข้างมั่นใจเลยว่าเจ้าแสงนั่นแหละที่ทำให้
พวกมันเคลื่อนที่ได้”

สแตร์ตต์เลิกคิ้วขึ้นสูง “มันตามไม่ทัน”

“เชื่อไหมล่ะว่าแสงมีโมเมนตัม” ผมพูด “แสงทำให้เกิดแรง ถ้าคุณอยู่
ข้างนอกในอวกาศและเปิดไฟฉายกระบอกหนึ่ง คุณจะโดนแรงผลักดันน้อย ๆ จาก
มันนิดหนึ่ง”

“ฉันไม่เคยรู้เรื่องนี้”

“ตอนนี้คุณก็รู้แล้ว เจ้าแรงผลักดันหนึ่งที่กระทำต่อมวลกระจิวหนึ่ง
สามารถส่งผลเป็นรูปแบบการขับเคลื่อนได้เลย ผมวัดมวลเฉลี่ยของจุดพวกนั้น
ได้ออกมาราวยี่สิบพิโคกรัม อันที่จริงงานนี้กินเวลานานมากเลยทีเดียว แต่

เครื่องมือเล็บพวกนั้นก็ยอดเยี่ยมจริง ๆ ยิ่งไงก็เหอะ การเคลื่อนไหวที่ผมเห็น
นะสอดคล้องกันกับโมเมนตัมของแสงที่ปล่อยออกมา”

เธอวางแท็บเล็ตลง ดูเหมือนผมจะดึงดูดความสนใจของเธอไว้ได้อย่าง
อยู่หมัด ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่เกิดขึ้นบ่อย “นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ตามธรรมชาติ
หรือเปล่า”

ผมส่ายหัว “ไม่มีทาง ไม่มีอะไรในธรรมชาติที่มีคลังเก็บพลังงานจำพวก
นั้น คุณคงไม่เข้าใจว่าพลังงานที่ไอ้จุดพวกนั้นปล่อยออกมานะมันมากกว่าไหน
มันเหมือนกับ...ไปถึงระดับการเปลี่ยนมวลเป็นแสงแบบ $E = mc^2$ อะไรแบบนี้
เลย เจ้าจุดกระจิวหิวพวกนี้มีพลังงานที่เก็บไว้ภายในตัวของมันมากเกินไป
จนไม่สมเหตุสมผลเลย”

“อ้อ” เธอเอ่ย “พวกมันเพิ่งมาจากดวงอาทิตย์นี้ และดวงอาทิตย์กำลัง
สูญเสียพลังงาน”

“ใช่ นั่นแหละผมจึงคิดว่าพวกมันเป็นสิ่งมีชีวิต” ผมพูด “มันดูดกลืน
พลังงาน เก็บพลังงานพวกนั้นไว้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งที่เรายังไม่เข้าใจ จากนั้นก็ใช้
พลังงานเพื่อขับเคลื่อนตัวเอง นั่นไม่ใช่กระบวนการทางฟิสิกส์หรือเคมีพื้นฐาน
มันซับซ้อนมากและมีเป้าหมายชัดเจน เป็นอะไรที่ต้องผ่านวิวัฒนาการ”

“อย่างนั้นเส้นเบโทรวาร์ก็คือ...เปลวไฟจากจรวดจิวพวกนี้เหอะ”

“เป็นไปได้ และผมก็มั่นใจที่สุด ๆ ว่าเราได้เห็นแค่เปอร์เซ็นต์ส่วนน้อย
ของแสงทั้งหมดที่ออกมาจากพื้นที่นั้น พวกมันใช้พลังงานขับเคลื่อนตัวเองไปยัง
ดาวศุกร์ ไปยังดวงอาทิตย์ หรืออาจจะทั้งสองอย่าง ผมไม่รู้ ประเด็นคือแสง
จะส่งออกไปตามทิศทางที่มันเคลื่อนที่ โลกไม่ได้อยู่บนทิศทางนั้น ดังนั้นเราจึง
เห็นแค่แสงที่สะท้อนออกมาจากฝุ่นอวกาศที่อยู่ใกล้เคียง”

“พวกมันไปที่ดาวศุกร์ทำไม” เธอถาม “แล้วพวกมันเพิ่มจำนวนขึ้นได้
ยังไง”

“เป็นคำถามที่ดี และผมยังตอบไม่ได้ แต่ถ้าพวกมันเป็นสิ่งมีชีวิตเซลล์
เดียวที่ถูกกระตุ้นและตอบสนองได้ มันก็น่าจะเพิ่มจำนวนด้วยการแบ่งเซลล์”
ผมหยุด “นั่นคือเมื่อเซลล์แบ่งตัวออกเป็นสองส่วนแล้วกลายเป็นเซลล์ใหม่
สองเซลล์...”

“คะ ฉันรู้เรื่องนั้นดี ขอขอบคุณ” เธอมองขึ้นไปที่เพดาน “ผู้คนมักคาดเดาว่าการประจันหน้ากับสิ่งมีชีวิตต่างดาวครั้งแรก...ถ้าหากมันมีจริงนะ ในทำนองว่าพวกนั้นต้องเป็นคนร่างเขี้ยวตัวเล็ก ๆ อยู่ในยูเอฟโอ แต่เราไม่เคยคิดถึงสปีชีส์อื่น ๆ ที่อาจเรียบง่ายอย่างยิ่งและไม่มีสติปัญญา”

“นั่นสิ” ผมพูด “นี่ไม่ใช่พวกวัลแคนที่เผอิญแวะมาทักทาย แต่เป็น... สาหร่ายอวกาศ”

“เป็นสปีชีส์ผู้รุกราน เหมือนคางคกยักษ์ออสเตรเลีย”

“เปรียบเทียบได้ดี” ผมพยักหน้า “และประชากรของมันกำลังเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ยังมีพวกมันมากเท่าไร? พลังงานจากดวงอาทิตย์ก็ยิ่งถูกดูดกินมากเท่านั้น”

เธอคลี้งที่คางตัวเอง “คุณจะเรียกสิ่งมีชีวิตที่ดำรงชีพด้วยการกินดาวฤกษ์ว่าอะไรดี?”

ผมพยายามนึกบททวนรากศัพท์ภาษากรีกและละติน “ผมคิดว่าเราน่าจะเรียกมันว่าแอสโตรเฟจ”

“แอสโตรเฟจ” เธอพูดตามแล้วพิมพ์ลงไปบนแท็บเล็ต “โอเค กลับไปทำงานได้แล้วคะ หาดูว่าพวกมันแพร่พันธุ์ยังไง”

แอสโตรเฟจ!

แค่ชื่อของมันก็ทำให้เกร็งไปทั้งตัว ความน่าขนพองสยองเกล้าโถมเข้าใส่อย่างหนักหนาสาหัส

นั่นแหละชื่อของมัน เจ้าสิ่งที่คุณคุกคามทุกชีวิตบนโลก แอสโตรเฟจ

ผมฆ่าเลื่องตูดอมินเตอร์ที่แสดงภาพซูมขยายของดวงอาทิตย์ จุดมืดบนดวงอาทิตย์ขยับเปลี่ยนที่ไปอย่างเห็นได้ชัด โอเค นั่นเป็นภาพเรียลไทม์ดีแล้วที่รู้

ตะ...ตะ...เตี๋ยวนะ ดูเหมือนมันไม่ได้เคลื่อนที่ไปด้วยความเร็วที่ถูกต้อง ผมตรวจสอบนาฬิกาจับเวลา ผมเพิ่งจะฝันกลางวันไปประมาณสิบนาทีเท่านั้น

จุดมีตบन्दวงอาทิตย์น่าจะขยับไปแค่มิถึงองศา แต่ตอนนี้มันเคลื่อนไปตั้ง
ครึ่งจอแล้ว มากกว่าที่ควรจะเป็นไปมากทีเดียว

ผมดึงตัล็บสายวัดจากเสื้อคลุมโต๊ะ ชูมออกจากภาพนั้น และวัด
ความกว้างของดวงอาทิตย์กับบริเวณจุดมีตบन्दวงอาทิตย์บนจอ ไม่เอาการ
คำนวณคร่าว ๆ อีกต่อไป ตอนนี้ผมต้องการคำนวณอย่างละเอียด

ดวงอาทิตย์บนจอกว้าง 27 เซนติเมตร และจุดมีตกว้าง 3 มิลลิเมตร
มันเคลื่อนไปครึ่งหนึ่งของความกว้างตัวเอง (1.5 มิลลิเมตร) ในเวลา 10 นาที
อันที่จริงคือ 517 วินาทีตามที่ปรากฏบนนาฬิกาจับเวลา ผมขีดเขียนคำนวณ
ลงบนท่อนแขนของตัวเอง

ผลการคำนวณนี้คือ มันเคลื่อนที่ 1 มิลลิเมตรทุก ๆ 344.66 วินาที
เมื่อกำหนดระยะทั้งหมดที่มันต้องข้ามไป 27 เซนติเมตร (ผมคำนวณขยุกขยิก
ต่อไป) ต้องใช้เวลา 93,000 วินาที ดังนั้นนี่คือเวลาที่เจ้าบริเวณจุดมีตต้องใช้
เพื่อข้ามพื้นด้านหนึ่งของดวงอาทิตย์ และมันต้องใช้เวลาก่อหนึ่งเพื่อข้ามพื้น
อีกด้านให้ครบรอบ เวลารวมจึงเป็น 186,000 วินาที นั่นคือมากกว่าสองวัน
เล็กน้อย

เร็วกว่าการหมุนตามปกติที่ควรจะเป็นมากกว่าสิบเท่า
ดาวฤกษ์ที่ผมกำลังดูอยู่นี้... ไม่ใช่ดวงอาทิตย์
ผมอยู่ในระบบสุริยะอื่น